

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Nens i nenes del rock

1. De què va? Un *rockero* sapastre es fa passar per professor seriós en una escola d'uni-forme encarcerat, però aviat les cordes de la guitarra faran bullir sangs infantils...

2. Com va? Teta i a cops de colacao, donuts i rock'n'roll! És com si convidéssim l'Andrés Rodríguez, *oh yeah!* a tallar-se el pèl, fer-ne un sumptuós matalàs nòrdic, i de les sobres *canutos* enrotllats, col·lega. Richard Linklater, *sancta-sanctorum* de la progressia musical (*Jóvenes desorientados*), aquí es mal ven al

pitjor postor. És a dir, al còmic d'anar per l'aula diacrònica que és el tal Jack Black, paio simpàtic que sua tinta ianqui per aconseguir allò que les monges normandes ja van escarbotar fa anys. Per dir-ho llis i llaç: *Escuela de rock* és una paradoxa vivent. Per què, és possible una escola de rock? A partir d'aquest interrogant lúdic, la pel·lícula posa en solfa un seguit de situacions divertides tot i que previsibles. I Richard Linklater dóna canxa a les manifestacions tòpiques de les comedietes orquestrades per a nens i nenes a punt d'entrar a l'ESO. Com sempre en aquestes històries, els adults –pares, mares i professorat– són els dolents de la pel·lícula, carn de psiquiatra i conya marinera i d'un tuf de misogínia ridiculitzant. **3. I va:** així mateix, o dit en cervantí, per a “ESO mismamente”.

Escuela de rock

Director: Richard Linklater.

Intèrprets: Jack Black, Joan Cusack, Mike White, Sarah Silverman, Maryam Hassan.

EUA, 2003. 112 minuts. Lauren.